

MYTHS and TALES of CYPRUS

Βιβλίο Ζωγραφικής | Colouring Book

ΜΥΘΟΙ της ΚΥΠΡΟΥ
MYTHS and TALES of CYPRUS

Η Σιερόλοττα και ο Μοναχός με τα Φτερά

Στο χωριό Δωρός, τα βράδια κανείς δεν έβγαινε έξω.

«Κλειδαμπαρωθείτε!» φώναζαν οι γέροι. «Η Σιερόλοττα παραμονεύει!»

Δεν ήταν μια απλή γουρούνα. Ήταν τεράστια, με σιδερένιο δέρμα και μάτια που γυάλιζαν στο σκοτάδι. Άλλοτε τα μαλλιά της γίνονταν φίδια, άλλοτε η γη έτρεμε κάτω από τις οπλές της.

Μια μέρα, ένας μοναχός έφτασε στο χωριό. Ήταν τόσο ήρεμος, που ούτε που κοίταξε τη Σιερόλοττα όταν όρμησε πάνω του.

Οι χωρικοί κράτησαν την ανάσα τους. Δύο μεγάλα, λευκά φτερά ξεπετάχτηκαν από την πλάτη του.

Με ένα τίναγμα, άρπαξε τη γουρούνα και την πέταξε ψηλά. Πιο ψηλά, πιο ψηλά! Ένας κεραυνός ΒΟΟΟΥΜ άνοιξε τη γη και... ΠΛΑΦ!
Η Σιερόλοττα χάθηκε στη σκοτεινή χαραμάδα.

Το χωριό γέμισε χαρά! Οι άνθρωποι αγκαλιάστηκαν, γέλασαν, χόρεψαν.

Ο μοναχός τους ζήτησε να χτίσουν μια εκκλησία εκεί, αλλά τους προειδοποίησε:

«Η Σιερόλοττα θα κοιμάται... μόνο για χίλια χρόνια.»

Γιατί όσο υπάρχουν Σιερόλοττες, θα υπάρχουν πάντα μοναχοί με φτερά!

Sierolotta and the Monk with Wings

In the village of Doros, no one went outside at night.

“Lock your doors!” the elders would warn. “Sierolotta is lurking!”

It was no ordinary sow. It was enormous, with iron skin and eyes that gleamed in the dark. Sometimes, its hair turned into snakes; other times, the ground trembled beneath its hooves.

One day, a monk arrived in the village. He was so calm that he didn't even flinch when Sierolotta charged at him.

The villagers held their breath. Suddenly, two large, white wings sprouted from his back.

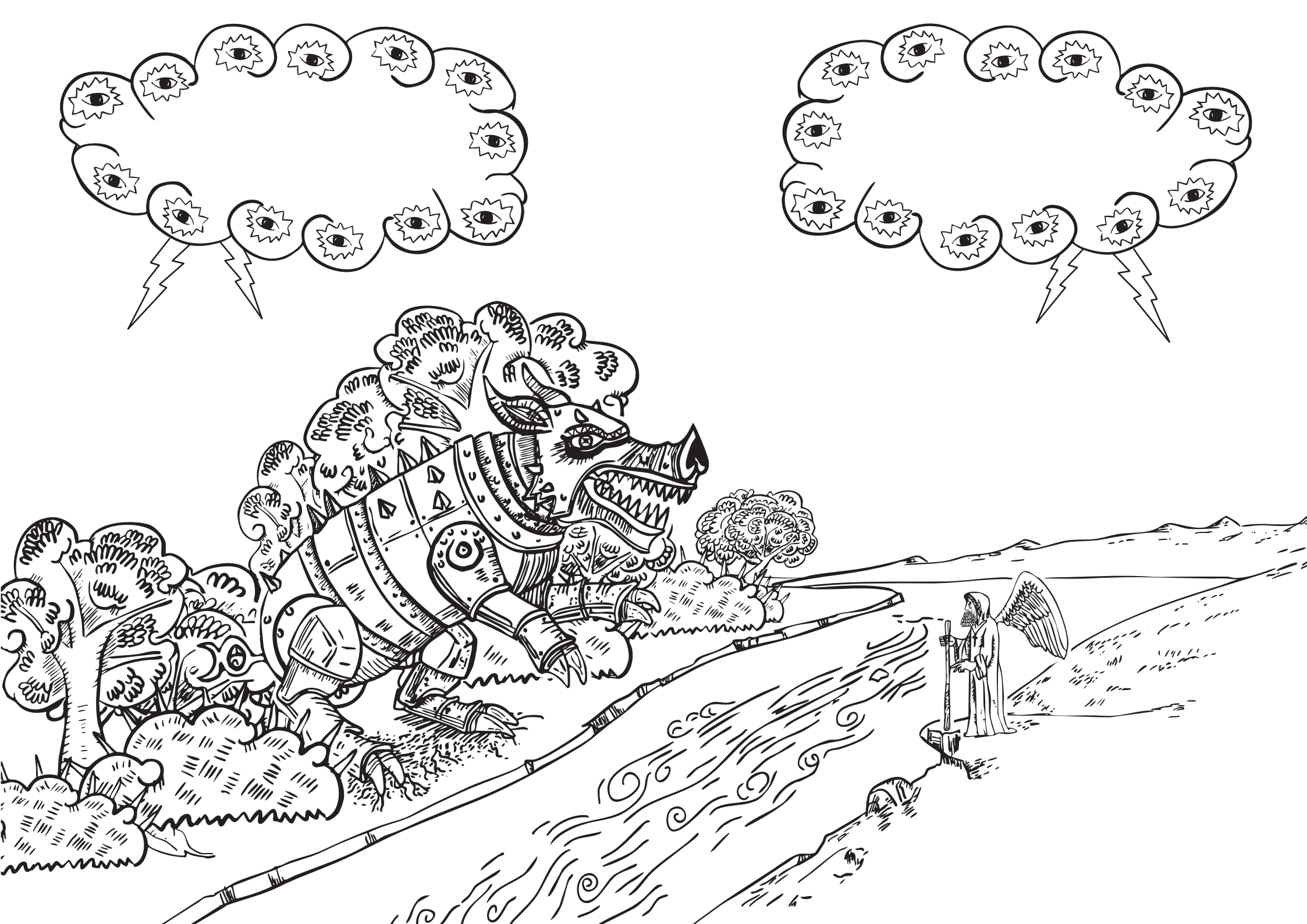
With a powerful flap, he seized the monstrous creature and hurled it high into the air. Higher, and higher still! A thunderous BOOOOM split the earth open and—SMASH! Sierolotta vanished into the dark abyss.

The village erupted in joy! People embraced, laughed, and danced.

The monk asked them to build a church on that very spot but gave them a warning:

“Sierolotta will sleep... but only for a thousand years.”

Because as long as there are Sierolottas, there will always be monks with wings!

Οι Πέτρες του Διγενή

Τα παιδιά λατρεύουν να πετούν πέτρες στο νερό. Μία, δύο, τρεις αναπηδήσεις! Οι μεγάλοι κάνουν το ίδιο, μα κανείς δεν μπορεί να πετάξει μια πέτρα όσο μακριά... όσο ο Διγενής Ακρίτας!

Ήταν τεράστιος, δυνατός σαν βουνό. Με ένα πήδημα περνούσε ποτάμια, με ένα σπαθί έκοβε δέντρα. Όταν οι πειρατές πλησίαζαν την Κύπρο, δεν τους φοβόταν. Έσκυβε, άρπαζε έναν βράχο και... ΦΦΣΣΣΣ! Τον εκτόξευε στα πλοία τους!

ΠΛΑΑΑΑΦ! Η πέτρα έπεφτε με τόση δύναμη, που η θάλασσα άνοιγε στα δύο. Οι πειρατές έτρεχαν να σωθούν!

Λένε πως η Πέτρα του Ρωμιού στην Πάφο είναι μία από αυτές. Όμως δεν είναι η μόνη. Στο Λατοί, στην Κερύνεια, στον Πενταδάκτυλο—παντού υπάρχουν γιγάντιες πέτρες. Και αν σταθείς σιωπηλός, μπορεί να ακούσεις ακόμα τον ήχο τους να πέφτουν...

Γιατί όσο υπάρχουν πέτρες, θα υπάρχουν πάντα και ήρωες να τις πετάνε!

The Stones of Digenis

Children love skipping stones across the water. One, two, three skips!

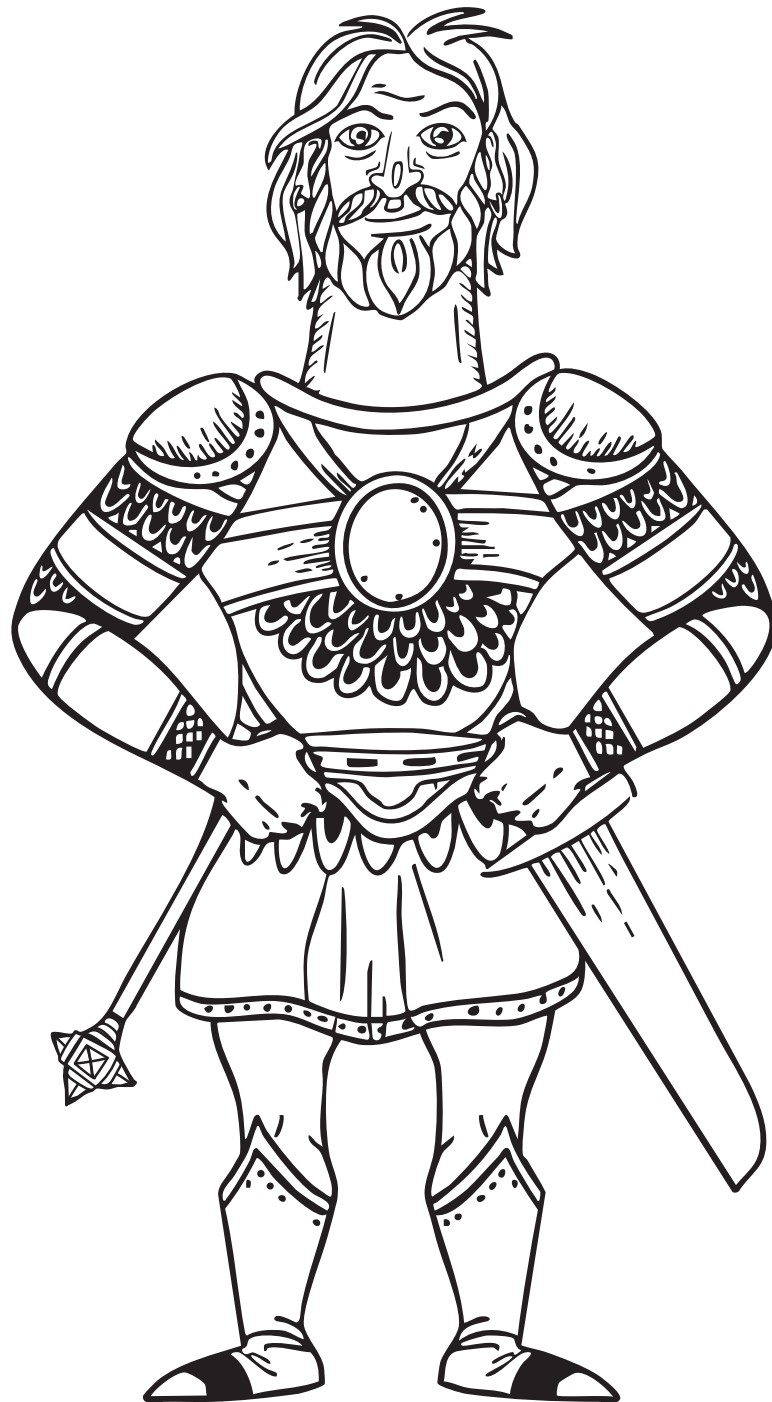
Grown-ups do the same, but no one can throw a stone as far... as Digenis Akritas!

He was enormous, as strong as a mountain. With a single leap, he could cross rivers; with one swing of his sword, he could cut down trees. When pirates approached Cyprus, he feared nothing. He would bend down, grab a boulder, and... WHOOSH! He would hurl it straight at their ships!

THUD! The stone would crash into the sea with such force that waters split in two. The pirates would flee in terror!

They say that Petra tou Romiou in Paphos is one of those stones. But it is not the only one. In Latchi, in Kyrenia, on the Pentadaktylos mountain—giant boulders are scattered everywhere. And if you stand still and listen closely, you might still hear them falling...

Because as long as there are stones, there will always be heroes that toss them!

Θεοί, Άγιοι και Δαίμονες, δεμένοι σε ένα κομμάτι ξύλο

Πριν από αιώνες, η Αγία Ελένη έφτασε στην Κύπρο, κρατώντας τον Τίμιο Σταυρό. Όμως το νησί υπέφερε. Δέκα χρόνια χωρίς βροχή, φίδια παντού και σαράντα δαίμονες που έβγαιναν τη νύχτα και τρόμαζαν τους ανθρώπους.

Η Αγία δεν φοβήθηκε. Διέταξε να σκάψουν ένα βαθύ λάκκο. Ο ιερέας ψιθύρισε προσευχές και ένας-ένας, οι δαίμονες παγιδεύτηκαν! Όταν μπήκε κι ο τελευταίος, μια τεράστια πέτρα σφράγισε το άνοιγμα και από πάνω χτίστηκε μια εκκλησία.

Όμως, ο Τίμιος Σταυρός εξαφανίστηκε! Τότε, ένα όνειρο την οδήγησε στο βουνό Όλυμπος. Εκεί, πάνω σε ερείπια αρχαίου ναού, τον βρήκε!

«Εδώ θα χτίσουμε μοναστήρι!» είπε. Για να χτιστεί, η Αγία ξεγέλασε τους σαράντα δαίμονες. Τους έβαλε να κουβαλήσουν πέτρες, κι όταν τελείωσαν, τους παγίδευσε ξανά, βαθιά στη γη! Το βουνό άλλαξε όνομα και έγινε Σταυροβούνι, δηλαδή το βουνό που φυλάσσεται ο σταυρός.

Από τότε, το Σταυροβούνι στέκει σαν σημάδι ότι το καλό πάντα νικά. Οι δαίμονες κοιμούνται... Μα αν σταθείς σιωπηλός, ίσως ακούσεις τις φωνές τους, παγιδευμένες για πάντα στα έγκατα του βουνού.

Gods, Saints and Demons, bound to a Piece of Wood

Centuries ago, Saint Helen arrived in Cyprus, carrying the True Cross. But the island was suffering—ten years without rain, snakes everywhere and forty demons that roamed the night, terrifying the people.

Saint Helen was not afraid. She ordered a deep pit to be dug. A priest whispered prayers and one by one, the demons were trapped! When the last one fell in, a massive stone sealed the opening and a church was built on top.

But then, the True Cross vanished! A dream led her to Mount Olympus. There, among the ruins of an ancient temple, she found it!

“Here, we shall build a monastery!” she declared. To complete it, she tricked the forty demons—she made them carry stones and when they finished, she trapped them once more, deep underground! The mountain was renamed Stavrovouni—the Mountain of the Cross.

Since then, Stavrovouni has stood as a sign that good always prevails. The demons sleep... But if you stand still and listen, you might hear their voices, forever trapped in the depths of the mountain.

Δύο Ποταμοί

Μέσα στον Ακάμα, δύο ποτάμια κυλούν σαν φίδια από νερό. Περνούν μέσα από δάση, πηδούν βράχους, αγκαλιάζουν τη γη.

Εκεί όπου συναντιούνται οι δυο ποταμοί στην περιοχή του Ακάμα, η θεά Αφροδίτη λουζόταν στην κρυμμένη λίμνη με τα γλυκά, κρυστάλλινα νερά, η οποία ονομάστηκε μετά «Λουτρά της Αφροδίτης».

Πολλά χρόνια μετά, σ' εκείνο το σημείο, ο ήρωας των βυζαντινών χρόνων, ο Διγενής, έφτασε στην κοιλάδα. Στη σκιά των δέντρων, είδε τη Ρήγαινα, μια βασίλισσα τόσο όμορφη που έκανε τα πουλιά να σταματήσουν το κελάηδημα! Εκείνη του υποσχέθηκε πως θα τον παντρευτεί, αλλά μετά... μετάνιωσε!

Όταν ο Διγενής την είδε να φεύγει με μια μαγική βάρκα, σήκωσε μια γιγάντια πέτρα και την πέταξε με όλη του τη δύναμη!

ΦΛΑΠ! Η πέτρα προσγειώθηκε στο νερό, αλλά η Ρήγαινα είχε ήδη χαθεί.

Η πέτρα έμεινε εκεί για πάντα, να θυμίζει πως η ομορφιά δραπετεύει... μα η φύση, οι μύθοι και τα ποτάμια δεν σταματούν ποτέ.

Two Rivers

Deep within Akamas, two rivers flow like serpents of water. They weave through forests, leap over rocks and embrace the land.

Where these two rivers meet, hidden in the heart of Akamas, the goddess Aphrodite once bathed in a secluded pool of sweet, crystal-clear water. It was later named the Baths of Aphrodite.

Many years later, in that very place, the Byzantine hero Digenis arrived in the valley. In the shade of the trees, he saw Rigena, a queen so beautiful that even the birds fell silent in her presence. She promised to marry him, but then... she changed her mind.

When Digenis saw her sailing away in a magical boat, he lifted a massive boulder and hurled it with all his might!

THUD! The stone crashed into the water, but Rigena had already vanished.

The boulder remained there forever, a reminder that beauty may escape... but nature, myths and rivers never cease to flow.

Δέντρα που Αφηγούνται

Τα δέντρα μιλούν. Μιλούν με τα φύλλα τους που ψιθυρίζουν στον άνεμο, με τις ρίζες τους που σκαλίζουν τη γη, με τα κλαδιά τους που αγγίζουν τον ουρανό.

Κάποια δέντρα είναι αρχαία, γεμάτα μυστικά. Όπως η Τρεμιθιά της Απαισίας, που στέκεται εδώ 1.500 χρόνια. Ή ο Πλάτανος της Αγίας Μαύρης, που σκιάζει τους περαστικούς εδώ και 1.000 χρόνια.

Λένε πως κάποτε, ο Άγιος Νικόλαος περπατούσε στο χωριό Κάθηκας. Κουρασμένος, έψαξε ένα δέντρο για να ξεποστάσει, μα δεν βρήκε κανένα. Χτύπησε τη γη με το μπαστούνι του και... σκραααακ! Εκεί φύτρωσε το κυπαρίσσι του Αγίου Νικόλα!

Άλλοτε, στην Πάφο, η Αγία Σολομωνή έμεινε 200 χρόνια σε μια κατακόμβη. Πάνω της φύτρωσε μια τρεμιθιά. Το δέντρο της έδινε νερό για να αντέξει, την προστάτευε. Σήμερα, οι άνθρωποι πιστεύουν πως το δέντρο αυτό είναι ιερό και έτσι πάνω του δένουν λωρίδες από υφάσματα και ρούχα επικαλούμενοι τη βοήθεια της Αγίας.

Στον Καλοπαναγιώτη, η Περνιά της Παναγίας στάθηκε σαν ασπίδα. Όταν οι Οθωμανοί έφτασαν, άνοιξε τα κλαδιά της και σκέπασε την εκκλησία, σώζοντάς την! Έτσι, το μοναστήρι ονομάστηκε Θεοσκεπάστη.

Τα δέντρα θυμούνται, τα δέντρα προστατεύουν, τα δέντρα ζουν. Και αν σκύψεις κοντά τους, ίσως ακούσεις τις ιστορίες που έχουν να σου πουν...

Trees Tell their tales

Trees speak. They whisper with their leaves in the wind, carve through the earth with their roots, and reach for the sky with their branches.

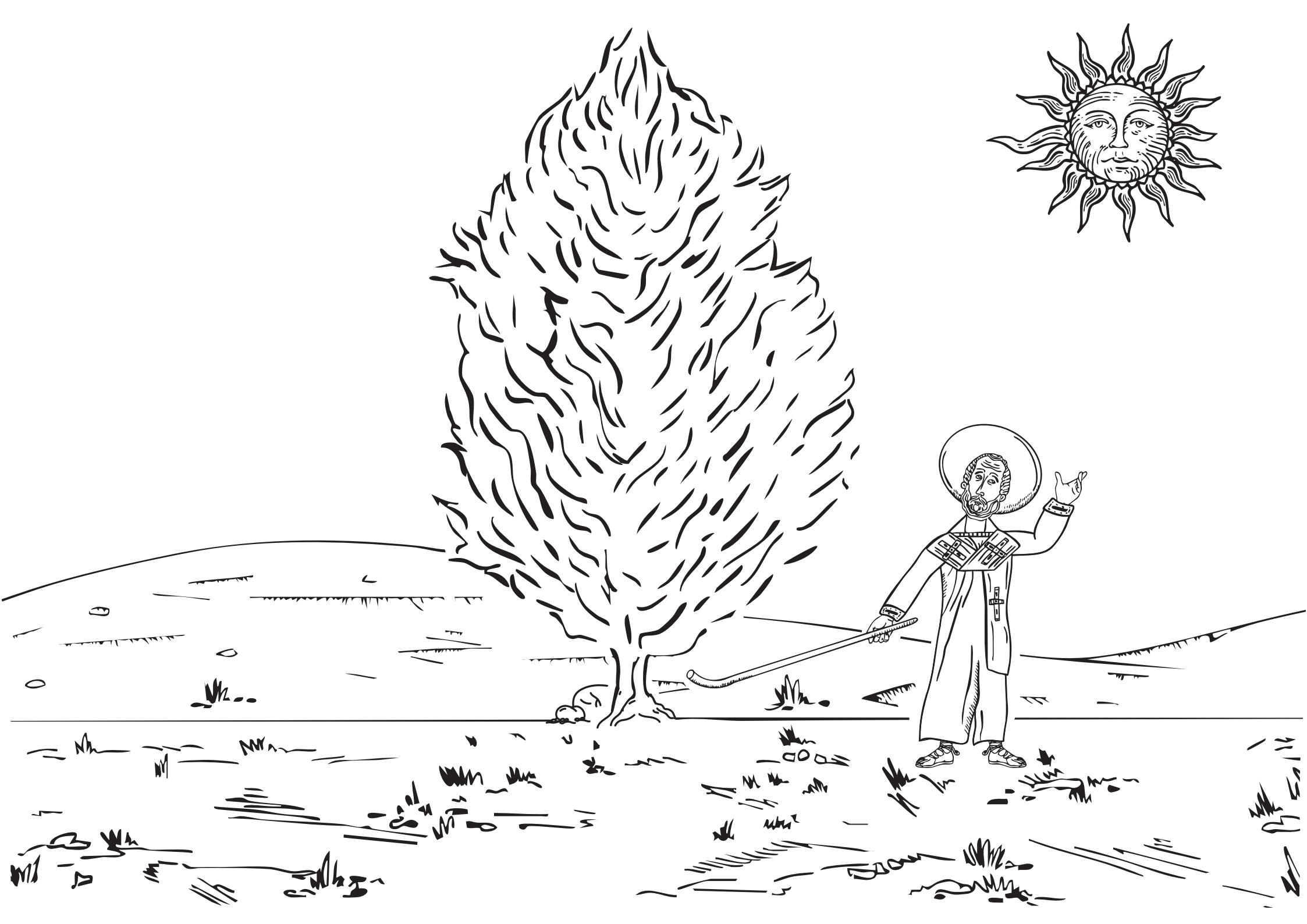
Some trees are ancient, filled with secrets—like the Tremithia of Apaisia, standing tall for 1,500 years, or the Plane Tree of Agia Mavra, shading travelers for over a millennium.

They say that long ago, Saint Nicholas walked through the village of Kathikas. Weary, he searched for a tree to rest beneath but found none. So, he struck the ground with his staff and—WHOA!—a cypress tree sprouted in its place, forever known as the Cypress of Saint Nicholas.

In Paphos, Saint Solomoni lived for 200 years in a catacomb. Above her, a Tremithia tree grew. It gave her water, it sheltered her. Even today, people believe the tree is sacred, tying strips of fabric to its branches as prayers for blessings.

In Kalopanayiotis, the Pernia of Panagia stood like a shield. When the Ottomans arrived, it spread its branches wide, hiding the church beneath it, saving it! And so, the monastery was named Theoskepasti—"Sheltered by God."

Trees remember, trees protect, trees live. And if you lean in close, you might just hear the stories they have to tell...

Αδώνεια

Λένε πως κάποτε, μια κοπέλα, η Μύρρα, κόρη του βασιλιά Κυνήρα, καμάρωνε μπροστά στον καθρέφτη της.

«Είμαι πιο όμορφη κι από την Αφροδίτη!»

Μα οι θεές δεν αγαπούν τα μεγάλα λόγια...Η Αφροδίτη θύμωσε.

Έστειλε μια βαριά μοίρα πάνω στη Μύρρα, μια μοίρα που την έκανε να περιπλανιέται μόνη, χαμένη, φοβισμένη. Έτρεχε, έτρεχε... Μα η κατάρα την ακολουθούσε.

Και τότε— ΚΡΑΚ!

Η Μύρρα ρίζωσε. Τα χέρια της έγιναν κλαδιά, το κορμί της κορμός, τα μαλλιά της φύλλα. Ένα δέντρο γεννήθηκε.

Μα δεν ήταν ένα απλό δέντρο! Ένα πρωί, ο κορμός του ράγισε...Κι από μέσα ξεπρόβαλε ένα μωρό. Ο Άδωνις!

Μεγάλωσε στο δάσος και έγινε τόσο όμορφος, που η Αφροδίτη τον ερωτεύτηκε.

Όμως ο Άρης, ο θεός του πολέμου, ζήλεψε.

Έτσι, μεταμορφώθηκε σε κάπρο και ΜΠΑΜ! Χτύπησε θανάσιμα τον Άδωνι!

Τότε, το χώμα τις Κύπρου γέννησε τις ανεμώνες, τις οποίες χρησιμοποίησε η Αφροδίτη για να καθαρίσει το σώμα του Άδωνι πριν τον στείλει στην Περσεφόνη, στον Κάτω Κόσμο.

Όμως ούτε ο θάνατος δεν μπορούσε να περιορίσει την ομορφιά του Άδωνι και έτσι η Περσεφόνη τον ερωτεύτηκε παράφορα.

Ο Δίας έλυσε τη διαμάχη μεταξύ των δύο ερωτευμένων θεών:

Την Άνοιξη και το Καλοκαίρι, ο Άδωνις θα ζει στη γη.

Τον Χειμώνα, θα επιστρέφει στον Κάτω Κόσμο.

Έτσι, κάθε Άνοιξη, οι άνθρωποι φυτεύουν λουλούδια και θυμούνται την αγάπη των δύο νέων.

Adonia

They say that once, a young woman named Myrrha, daughter of King Cinyras, stood proudly before her mirror.

“I am more beautiful than Aphrodite herself!”

But the gods do not take kindly to such words... Aphrodite was enraged.

She cast a cruel fate upon Myrrha, a curse that left her wandering—alone, lost, and afraid. She ran and ran... but the curse followed.

And then—ALAS!

Myrrha grew roots deep into the earth. Her arms became branches, her body a trunk, her hair leaves. A tree was born.

But it was no ordinary tree! One morning, its bark split open... and from within emerged a child. Adonis!

He grew up in the forest and became so handsome that even Aphrodite fell in love with him.

But Ares, the god of war, was jealous.

And so, he transformed into a wild boar and—BANG!—struck Adonis with a fatal blow.

Then, the soil of Cyprus bloomed with anemones, which Aphrodite used to cleanse Adonis' body before sending him to Persephone in the Underworld.

But not even death could contain Adonis' beauty, and Persephone, too, fell madly in love with him.

Zeus settled the dispute between the two love-struck goddesses:

In the spring and summer, Adonis would live on Earth.

In the winter, he would return to the Underworld.

And so, every spring, people plant flowers and remember the love of the two young souls.

Ιστορίες από Αλάτι

Στη Λάρνακα, υπάρχει μια λίμνη μαγική. Η Αλυκή. Τον χειμώνα γεμίζει νερό και ροζ φλαμίνγκο, που έρχονται από μακριά για να χορέψουν. Το καλοκαίρι, το νερό χάνεται και μια λευκή, γυαλιστερή έρημος εμφανίζεται.

Λένε πως κάποτε εδώ φύτεωναν αμπέλια με γλυκά σταφύλια. Μια μέρα, ένας ξένος ταξιδιώτης έφτασε πεινασμένος και διψασμένος. Ήταν ο Άγιος Λάζαρος. Ζήτησε ένα τσαμπί σταφύλι, μα μια γυναίκα αρνήθηκε. «Τότε ας γίνουν όλα αλάτι!» είπε. Και το χώμα άσπρισε σαν χιόνι.

Λένε ακόμα πως μια γυναίκα έφτασε εδώ από μια μακρινή χώρα. Ονομαζόταν Ουμ Χαράμ, και την αγαπούσαν όλοι, γιατί φρόντιζε τους φτωχούς. Όταν το άλογο της τρόμαξε από ένα φίδι, η γυναίκα έπεσε και πέθανε. Τότε, ένας τεράστιος βράχος πέταξε από την έρημο της Αραβίας, πέρασε τη θάλασσα και προσγειώθηκε δίπλα της! Έκανε σκιά στον τάφο της, όπως εκείνη είχε ευχηθεί.

Χρόνια πέρασαν. Η λίμνη γέμιζε και άδειαζε. Οι άνθρωποι μάζευαν το αλάτι, κι όταν τέλειωναν, τα γαϊδουράκια κουνούσαν χαρούμενα τις ουρές τους!

Σήμερα, η λίμνη είναι γεμάτη μυστικά. Άλλα τα ψιθυρίζει ο άνεμος... άλλα τα φυλάει το αλάτι.

Stories of Salt

In Larnaca, there is a magical lake—Alikí. In the winter, it fills with water and flocks of pink flamingos that travel from afar to dance upon its surface. In the summer, the water vanishes, revealing a vast, glistening white desert.

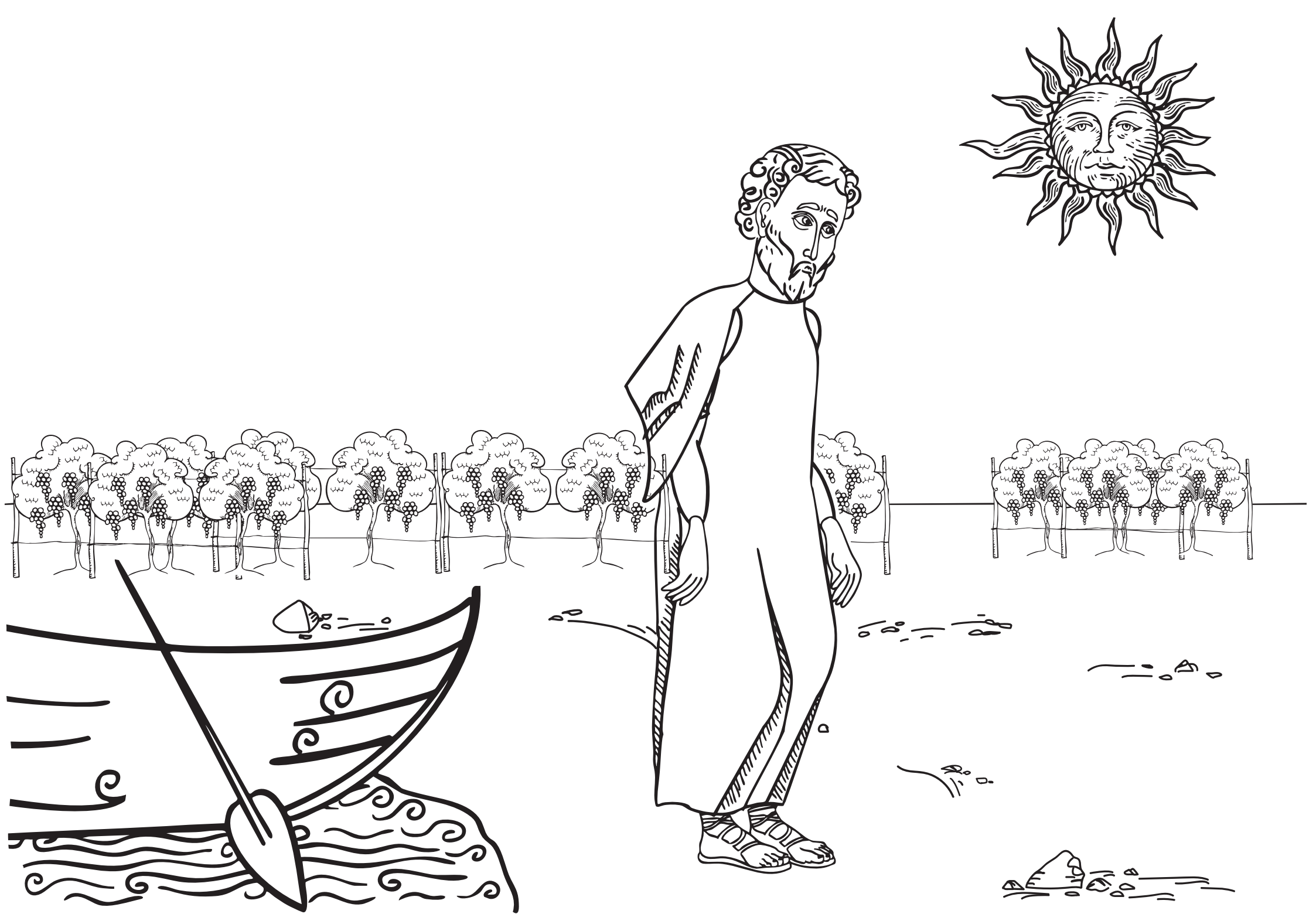
They say that long ago, vineyards grew here, that made the sweetest grapes. One day, a weary traveler arrived—Saint Lazarus. Hungry and thirsty, he asked for a single bunch of grapes. But a woman refused him.

“Then let everything turn to salt!” he declared. And the land turned white as snow.

Another story tells of a woman who came from a distant land. Her name was Umm Haram, and the people loved her, for she cared for the poor. One day, her horse was startled by a snake, and she fell to her death. In that moment, a massive boulder flew from the Arabian desert, crossed the sea, and landed beside her—casting on her grave the very shadow she had once wished for.

Years passed. The lake filled and emptied. People gathered salt, and when their work was done, their donkeys would flick their tails happily.

Today, the lake is still full of secrets. Some are whispered by the wind... others are guarded by the salt.

Τα Κάστρα της Ρήγαινας

Ψηλά στα βουνά, εκεί που οι αετοί πετούν, στέκουν τα κάστρα της Ρήγαινας. Πέτρινοι πύργοι, μυστικά περάσματα, πόρτες σφραγισμένες. Κρύβουν μέσα τους μύθους, θησαυρούς και μια βασίλισσα που κανείς δεν ξέχασε.

Μια μέρα, που το φως του ήλιου είχε χαθεί, άρχισε το κτίσιμο του Βουφαβέντο, ενός κάστρου στην οροσειρά του Πενταδακτύλου. Το κτίσιμο επέβλεπε η Ρήγαινα, καθισμένη αγέρωχη πάνω σε έναν βράχο επιτηρώντας τους εργάτες που δούλευαν σκληρά, κουβαλώντας πέτρες, λάσπη, νερό. Όταν το κάστρο ορθώθηκε ψηλό κι απρόσιτο, η Ρήγαινα είπε στους εργάτες. «Ελάτε! Ένας θησαυρός σας περιμένει!»

Αυτοί μπήκαν στα υπόγεια... και ποτέ δεν ξαναβγήκαν.

Στα Λεύκαρη οι κουρσάροι περικύκλωσαν τα τείχη του κάστρου της Ρήγαινας και έκοψαν την παροχή νερού. Μέρες περνούσαν, η δίψα θέριευε. Τα άλογα αφηνιασμένα χτύπησαν με δύναμη το τείχος.

ΚΡΑΑΑΚ! Ράγισε, άνοιξε δρόμος, οι πειρατές όρμησαν!

Βρήκαν τη Ρήγαινα... μα ο θησαυρός πουθενά.

Λέγεται, ότι κάθε Ανάσταση, όταν ο ιερέας ψάλλει “Χριστός Ανέστη”, μια μυστική πόρτα ανοίγει. Όποιος τη βρει, θα βρει τον κρυμμένο θησαυρό. Μα μόλις η ψαλμωδία σταματήσει, οι πόρτες κλείνουν—και όποιος μείνει μέσα, δεν ξαναβγαίνει.

Λοιπόν, τι είναι αυτός ο θησαυρός; Χρυσάφι; Πετράδια; Ένα μαγικό σεντούκι κρυμμένο στη γη; Ή μήπως... είναι κάτι που δε φυλακίζεται σε κάστρα;

Μια ελπίδα που φωτίζει την αλήθεια από την οποία δεν μπορεί να ξεφύγει κανείς, πλούσιος ή φτωχός.

The Castles of Rigena

High in the mountains, where eagles soar, stand the castles of Rigena. Stone towers, secret passages, sealed doors. They hold within them myths, treasures, and the memory of a queen that time could not erase.

One day, when the sun's light had faded, the construction of Voufavento began—a castle rising along the Pentadaktylos mountain range. Overseeing the work, Rigena sat proudly upon a rock, watching as laborers toiled, hauling stones, mortar and water. When the castle finally stood tall and unassailable, Rigena turned to the workers and said, “Come! A treasure awaits you!”

They descended into the underground chambers... and never came out again.

At Lefkara, pirates surrounded Rigena's fortress, cutting off the water supply. Days passed, and thirst grew unbearable. In a frenzy, the horses kicked at the castle walls.

SMAAASH! The walls cracked, a path opened, and the pirates stormed in!

They found Rigena... but the treasure was nowhere to be found.

They say that every Easter, as the priest chants “Christos Anesti”—Christ is Risen—a secret door opens. Whoever finds it will uncover the hidden treasure. But the moment the chant ends, the doors seal shut—and anyone left inside is lost forever.

So, what is this treasure? Gold? Jewels? A magical chest buried deep within the earth? Or perhaps... it is something no castle can imprison.

A hope that illuminates a truth that no one—rich or poor—can escape.

Κατακλυσμός

Όταν η βροχή δεν σταματά και τα ποτάμια ξεχειλίζουν, έρχεται ο κατακλυσμός, όπου ένας κόσμος τελειώνει κι ένας άλλος γεννιέται. Έτσι λένε όλοι οι λαοί, σε όλα τα μέρη της γης.

Όταν ο κατακλυσμός ήρθε και στην Κύπρο, μύθοι λένε πως μονάχα οι κορυφές του Τροόδους δεν σκεπάστηκαν από τα νερά.

Στην ψηλότερη κορυφή του Τροόδους, στη Σιονίστρα, υπήρχε ένας μεγάλος λίθος. Λόγω του μεγάλου του μεγέθους, λένε πως εκεί αγκιστρώθηκε η Κιβωτός του Νώε. Έτσι, η πέτρα απέκτησε θαυματουργές ικανότητες και όποτε μετακινείτο, προκαλούσε βροχές. Μα μια μέρα... εξαφανίστηκε!

Αιώνες μετά, σε όλα τα παράλια της Κύπρου, οι άνθρωποι γιορτάζουν τον Κατακλυσμό, την Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος. Για το Άγιο Πνεύμα που έδωσε στον Νόε ένα κομμάτι ελιάς για να του δώσει το μήνυμα ότι το κακό πέρασε και ότι μπορούσε να αποβιβάσει τα ζώα και τους ανθρώπους από την κιβωτό σε μια ασφαλή γη. Κάποτε ξεκινούσαν οι εορτασμοί με μουσικές και φωτιές πάνω σε βάρκες και με ταύρους με ανθοστόλιστα κέρατα. Σήμερα γιορτάζεται με πετάγματα νερού, με τραγούδια και διαγωνισμούς κολύμβησης.

Γιατί ο μύθος ζει ακόμα. Σε κάθε σταγόνα της βροχής, σε κάθε πέτρα. Και πιο πολύ... σε ένα περιστέρι, που κρατά στο ράμφος του ένα κλαδί ελιάς.

Kataklysmos (The Great Flood)

When the rain never stops and rivers overflow, the great flood (Kataklysmos) comes—a world ends, and another is born. That's what people say, in every corner of the earth.

When the great flood came to Cyprus, legends say that only the peaks of the Troodos Mountains remained above the waters.

At its highest peak, Chionistra, there was a great stone. Because of its enormous size, they say that Noah's Ark anchored there. The stone was said to hold miraculous powers, and whenever it was moved, rain would follow. But one day... it vanished!

Centuries later, across the shores of Cyprus, people still celebrate the event of Kataklysmos on the Monday of the Holy Spirit. It honors the Holy Spirit that gave Noah an olive branch, carrying the message that the storm had passed and that he could lead the people and animals to safe land.

Long ago, the celebrations began with music, fire-lit boats, and bulls adorned with flowers. Today, the festival lives on with water splashing, songs, and swimming contests.

Because the legend still lingers. In every raindrop, in every stone. And most of all... in a dove, carrying an olive branch in its beak.

Καλικάντζαροι

Τιτοί τιτοί λουκάνικο, μασιαίριν μαυρομάνικο,
κομμάτι ξεροτήανο, να φάτε τζιαι να φύετε!

Κάθε χειμώνα, εκεί που η χρονιά αλλάζει, κάτι παράξενο συμβαίνει.
Οι καλικάντζαροι βγαίνουν από τα έγκατα της γης!

Δεν είναι ούτε κακοί ούτε καλοί—είναι σκανταλιάρηδες! Πηδούν από
στέγη σε στέγη, χτυπούν πόρτες και φεύγουν τρέχοντας, σκορπούν
αλεύρι, μπερδεύουν σακιά, αλλάζουν θέση στα παπούτσια και
ξεκαρδίζονται στα γέλια!

Λένε πως κάποτε, στο χωριό Άρσος, μια γυναίκα έστειλε την κόρη
της στον μύλο για να αλέσει σιτάρι. Ξαφνικά, βρέθηκε σε γιορτή
καλικάντζαρων μέσα στον αλευρόμυλο! Μόλις την είδαν, την άρπαξαν
και την έντυσαν με χρυσά ρούχα, χόρευαν και διασκεδάζαν γύρω της.
Έπειτα έφεραν ένα μουλάρι για να την φορτώσουν και να την πάρουν
μαζί τους, μα στον δρόμο τσακώθηκαν για το ποιος θα την κρατήσει,
και έτσι το κορίτσι βρήκε την ευκαιρία και το 'σκασε!

Λένε πως κάποιες φορές οι καλικάντζαροι παίρνουν τις μορφές ζώων
όπως αρνιά, γάτες και πουλιά, για να ξεγελάσουν και να τρομάξουν
τους ανθρώπους. Άλλοτε, τους μπερδεύουν, άλλοτε τους βοηθούν,
πάντα όμως τους διασκεδάζουν!

Κάποτε, οι άνθρωποι τους φοβούνται. Μα ίσως... ίσως απλά οι
καλικάντζαροι ήθελαν να παίξουν.

Και ποιος ξέρει; Ίσως οι καλικάντζαροι μας παρατηρούν από τις σκιές...
και γελούν!

Kallikantzari: The Mischievous Goblins

Titsi titsi loukaniko, masieri mavromaniko,
kommati xerotiano, na fate tze na fyete!*

Every winter, as the old year fades and the new one begins, something
strange happens. The Kallikantzari emerge from the depths of the earth!

They are neither good or evil—just mischievous! They leap from rooftop
to rooftop, knock on doors and vanish, scatter flour, mix up sacks,
switch people's shoes around, and laugh until their bellies ache!

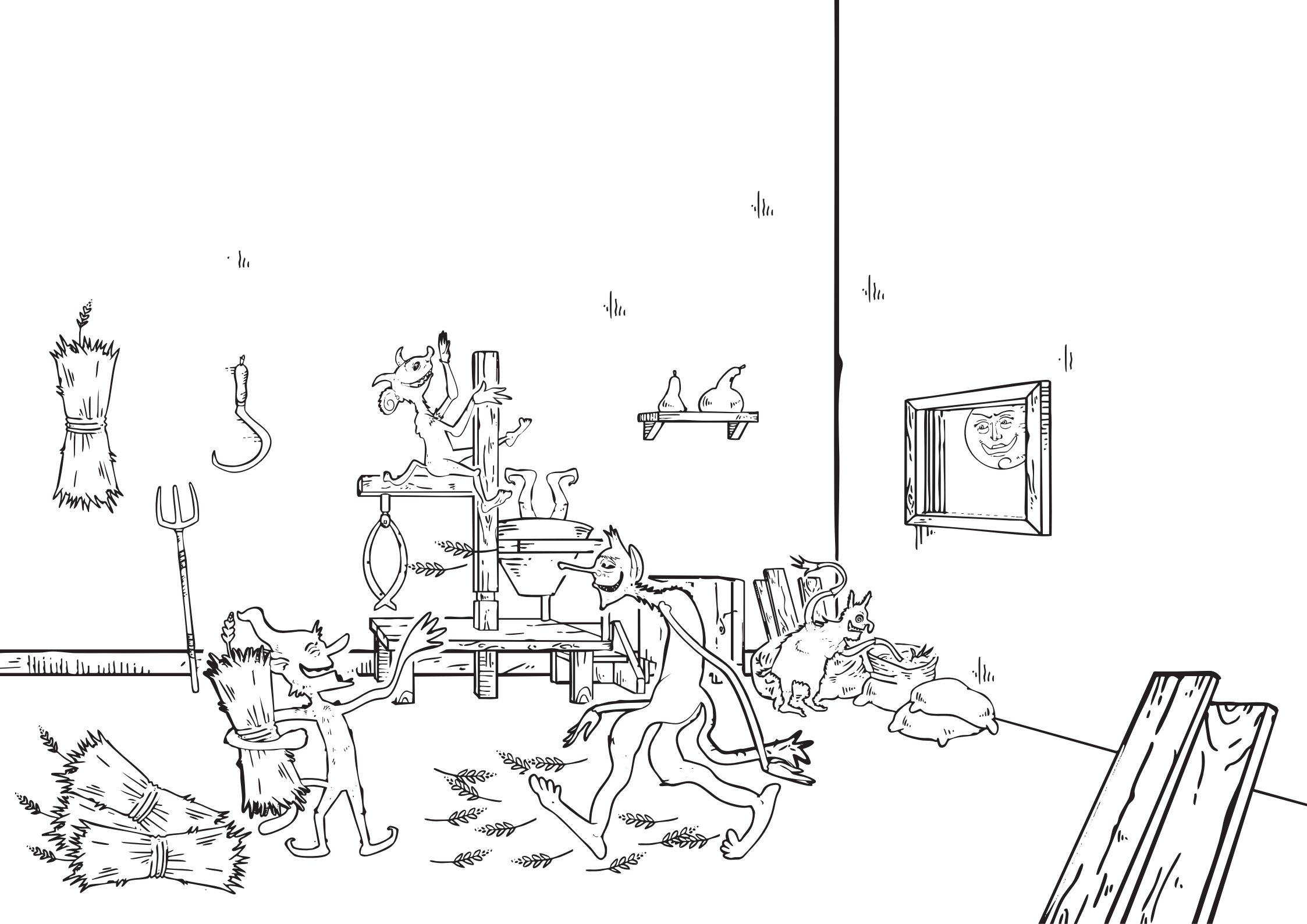
They say that long ago, in the village of Arsos, a woman sent her
daughter to the mill to grind wheat. Suddenly, the girl found herself in
the middle of a goblin feast inside the flour mill! As soon as they saw
her, they grabbed her, dressed her in golden clothes, and danced wildly
around her. Then, they brought out a mule, ready to take her away with
them. But on the way, they quarreled over who would keep her, giving
the girl just enough time to escape!

Some say that Kallikantzari take the shape of animals—like lambs, cats,
or birds—to trick and frighten people. Sometimes they confuse them,
sometimes they help them, but they always mess with them!

Once, people feared them. But maybe... just maybe the Kallikantzari
only wanted to play.

And who knows? Perhaps they're watching us from the shadows...
laughing!

**Traditional poem to drive away kallikantzari, sang in the Cypriot dialect*

Το Κρασί των Ιπποτών

Πριν από πολλά χρόνια, ο βασιλιάς Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος ήρθε στην Κύπρο και κατέλαβε το νησί, ενώ μετά το πούλησε σε τάγμα ιπποτών, που ονομάζονταν Ναΐτες. Πέρασε καιρός και οι Ναΐτες έπρεπε να φύγουν από τις περιοχές που διοικούσαν, έτσι η Κύπρος περνούσε από τάγμα σε τάγμα, με τελευταίους ιδιοκτήτες τους ιππότες Ιωαννίτες.

Οι Ιωαννίτες διοικούσαν τις τρεις κομμανταρίες της Κύπρου – της Λεμεσού, του Φοίνικος και του Τέμπλους. Στη Μεγάλη Κομμανταρία, τα αμπέλια τους φύτεωναν κάτω από τον καυτό ήλιο. Οι ιππότες μάζευαν τα σταφύλια, τα άφηναν να λιάζονται και έφτιαχναν ένα μαγικό κρασί—την κουμανταρία, το κρασί της Κύπρου.

Ήταν γλυκό σαν το μέλι, δυνατό σαν φλόγα, κόκκινο σαν το αίμα των θρύλων. Ταξίδεψε σε παλάτια και αυλές βασιλιάδων, έγινε το κρασί των ιπποτών!

Και σήμερα, αν σηκώσεις ένα ποτήρι κουμανταρία στο φως, ίσως δεις μέσα του τις σκιές των ιπποτών. Άκου... μήπως ακούς καλπασμούς;

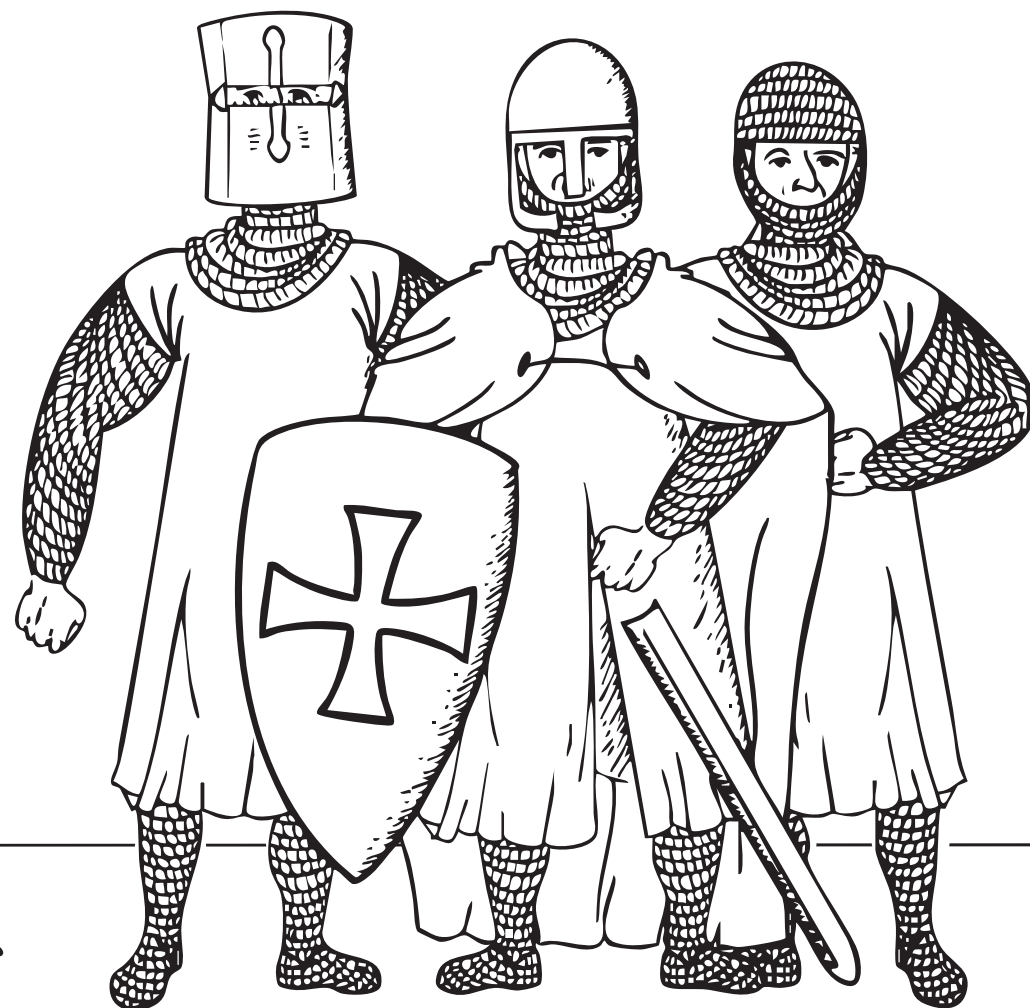
The Wine of the Knights

Many years ago, King Richard the Lionheart came to Cyprus, seized the island, and later sold it to a knightly order known as the Templars. Time passed, and the Templars had to abandon the lands they ruled. Cyprus changed hands from one order to another, with the last rulers being the Knights Hospitaller.

The Hospitallers governed the three commanderies of Cyprus—Limassol, Finikas, and Templos. In the Grand Commandery, their vineyards thrived under the blazing sun. The knights harvested the grapes, left them to dry in the sunlight, and crafted a magical wine—Commandaria, the wine of Cyprus.

It was as sweet as honey, as strong as fire, as red as the blood of legends. It traveled to royal courts and palaces, becoming the wine of the knights!

And today, if you raise a glass of Commandaria to the light, you might glimpse the shadows of the knights within it. Listen... do you hear the sound of galloping hooves?

Οι Σπηλιές των Θαυμάτων

Οι σπηλιές είναι μαγικές! Σκοτεινές, γεμάτες μυστικά. Αν κοιτάξεις καλά, μπορεί να δεις σχήματα στους βράχους... Μήπως κάποιος τις σκάλισε; Ή μήπως κάτι πιο παράξενο;

Στο Κάβο Γκρέκο, λένε πως ζούσαν Κύκλωπες—γίγαντες με ένα μάτι! Έφτιαχναν πέτρινα σπίτια, όμως μια μέρα εξαφανίστηκαν, αφήνοντας πίσω μόνο σκαλισμένους βράχους.

Πιο πέρα, κοντά στη Σωτήρα, οι βράχοι πάνω από τη θάλασσα κρύβουν τάφους. Μερικοί λένε πως εκεί κοιμούνται αρχαίοι πολεμιστές, έτοιμοι να ξυπνήσουν!

Στην Αγία Νάπα, μια μυστική σπηλιά είχε ένα εικόνισμα και μια πηγή γλυκού νερού. Όποιος έπινε, έβλεπε όνειρα με φως και μουσικές!

Αν σταθείς σιωπηλός, ίσως ακούσεις ψίθυρους. Ιστορίες για Κύκλωπες, μοναχούς και χαμένους πολεμιστές. Ή μήπως... κάτι κινείται στις σκιές;

The Caves of Wonders

Caves are magical! Dark, full of secrets. If you look closely, you might see shapes in the rocks... Did someone carve them? Or could it be something even stranger?

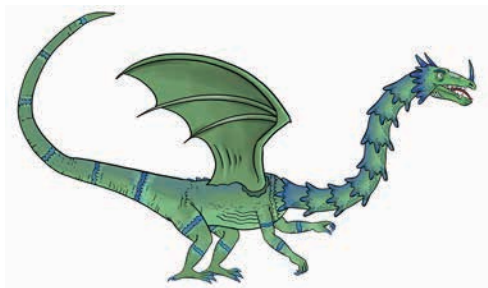
At Cape Greco, they say Cyclopes once lived—giant beings with a single eye! They built stone houses, but one day, they vanished, leaving behind only the carved rocks.

Further along, near Sotira, the cliffs above the sea hide ancient tombs. Some say that warriors sleep there, waiting for the day they will awaken!

In Ayia Napa, a hidden cave once held a sacred icon and a freshwater spring. Those who drank from it saw dreams filled with light and music!

If you stand still, you might hear whispers—stories of Cyclopes, monks, and lost warriors. Or perhaps... something stirs in the shadows?

Δράκοντες

Σε όλη την Κύπρο, στις κοιλάδες, τα ποτάμια, τις σπηλιές, οι παλιοί μιλούν για δράκους! Τεράστιοι, με φτερά που σκίζουν τον ουρανό και ουρές που σαρώνουν τη γη!

Κάποτε, δύο δράκοι αποφάσισαν να πολεμήσουν. Ο ένας από την Πάφο, ο άλλος από τη Μεσαορία. «Μόνο ένας θα κυριαρχήσει!» βρυχήθηκαν.

ΒΡΟΥΟΥΟΥΜ! Τα φτερά χτυπούσαν τον αέρα. ΧΡΑΑΑΤΣ! Τα νύχια χάραζαν τη γη. ΦΛΟΟΥΟΥΜ! Οι φλόγες έβαφαν τον ουρανό.

Ξάφνου, ο Παφίτης δράκος όρμησε από ψηλά. ΓΡΡΡΑΑΑΧ! Άρπαξε τον αντίπαλό του από τη σιαγόνα!

Ο Μεσαρίτης έπεσε βαρύς στο έδαφος, ηττημένος. Ο νικητής πέταξε μακριά, μα η σιαγόνα του αντιπάλου του ξέφυγε, χτύπησε σε βράχο. ΠΑΦ!

Από τότε, ο βράχος ονομάστηκε «Σαούνα τζιαι Παλιοσαούνα» και η μάχη τους δεν ξεχάστηκε ποτέ.

Άλλοι δράκοι έφερναν συμφορές, άλλοι έλεγχαν το νερό, κι άλλοι... ίσως να πετούν ακόμα. Αν βρεθείς σε μια κοιλάδα, άκου καλά. Ίσως ακούσεις ένα φτερούγισμα...

Dragons

Across Cyprus—through valleys, rivers, and caves—the old folks speak of dragons! Enormous beasts, with wings that tear through the sky and tails that sweep the earth!

Once, two dragons decided to fight. One from Paphos, the other from Mesaoria.

“Only one shall rule!” they roared.

SWIIISH! Their wings thundered through the air.

ROAAAARRRR! Their claws tore through the land.

SWOOSH! Their flames painted the sky in fire.

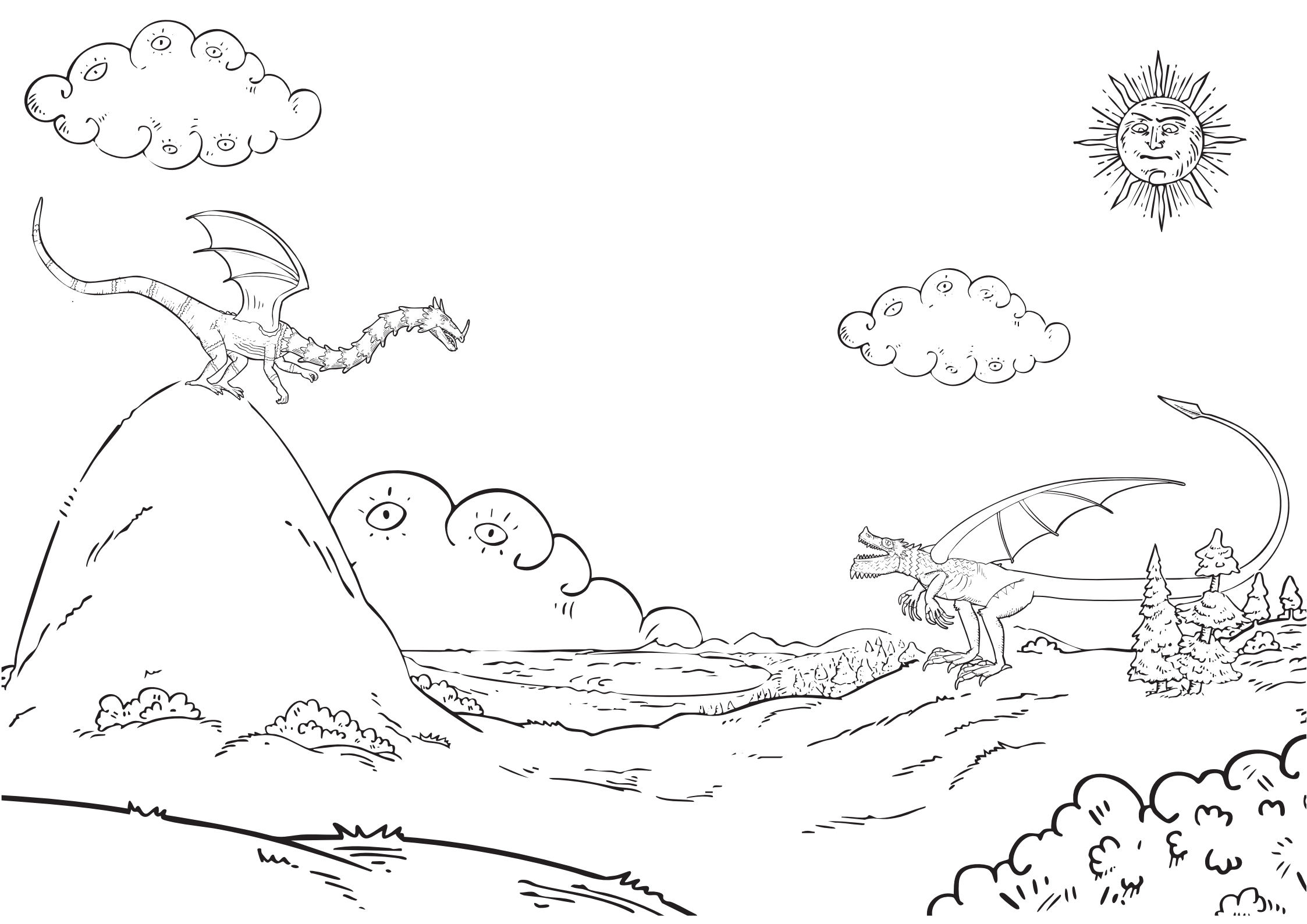
Suddenly, the dragon from Paphos dived from above.

BAAAANG! He seized his opponent by the jaw!

The Mesaorian dragon crashed to the ground, defeated. The victor soared away, but his rival’s jaw slipped from his grasp and struck a rock—CRASH!

Since then, the rock has been called Saouna and Paliosouna, and their battle has never been forgotten.

Some dragons brought disaster, some ruled over water, and some... may still be flying. If you ever find yourself in a valley, listen closely. You just might hear the sound of wings...

Αροδαφνούσα

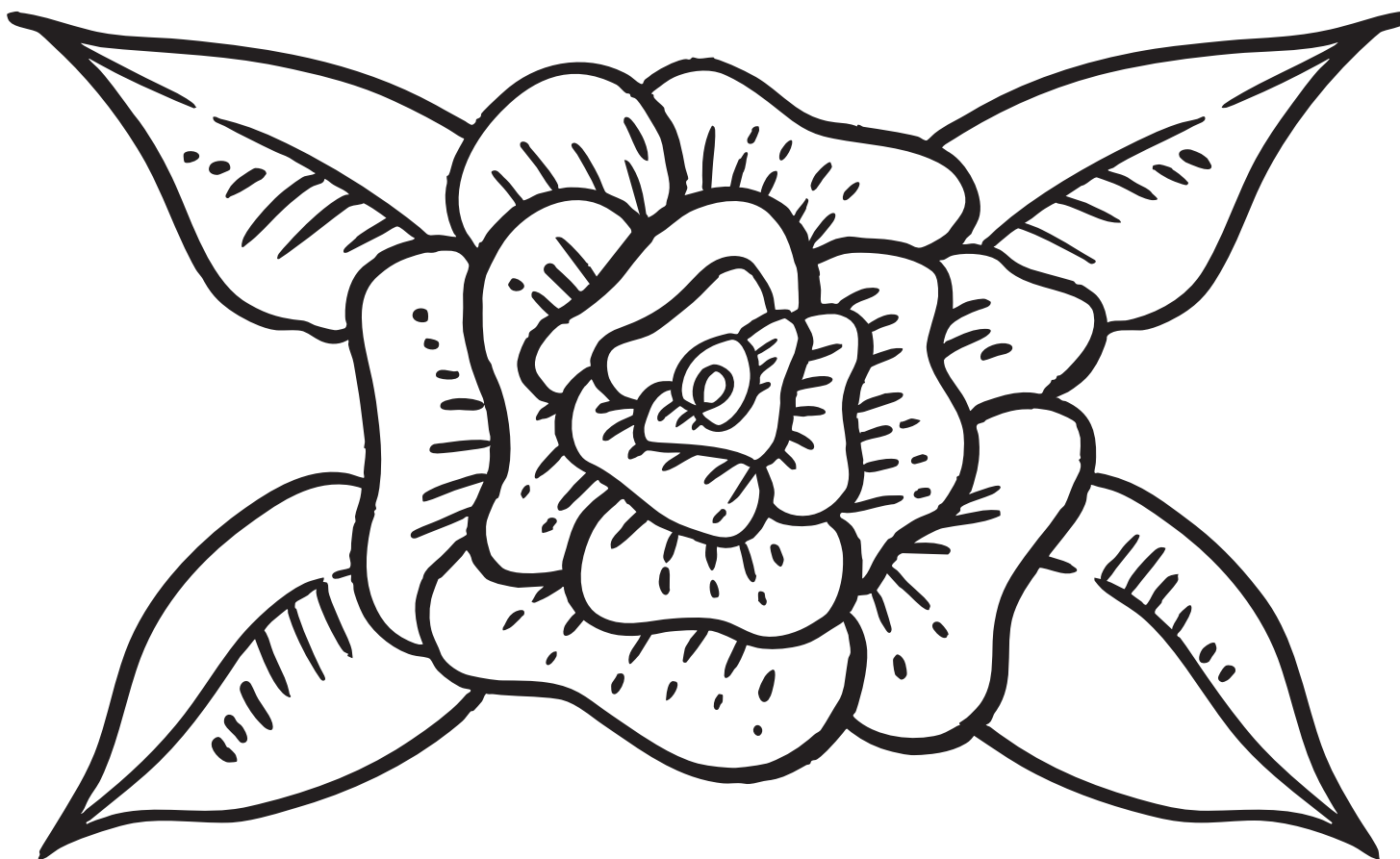
Κάτω στους πέντε ποταμούς κάτω στες πέντε βρύσες,
έσκει τρεις κόρες όμορφες τρεις καμαροφρυδούσες.
Την μιν λαλούν την Αδορούν την άλλην Αδορούσαν,
την τρίτην την καλλύττερην λαλούν την Ροδαφνούσαν.
Τον μήναν που 'γεννήθηκεν ούλλα τα δέντρ' αθθούσαν,
επέφταν τ' άθθη πάνω της τζ' εμυρωθκιοκοπούσαν.
Ροδόσταμμαν η Αδορού γλυκόν η Αδορούσα,
μα το φιλίν του βασιλιά εν για την Ροδαφνούσαν.
[...]

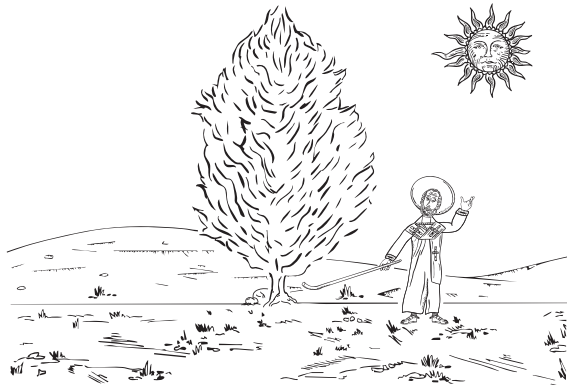
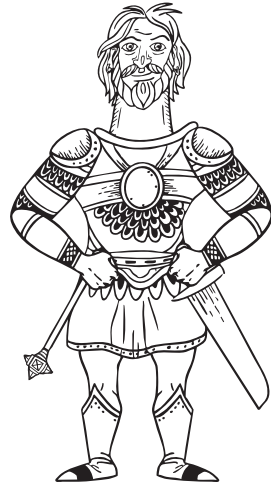
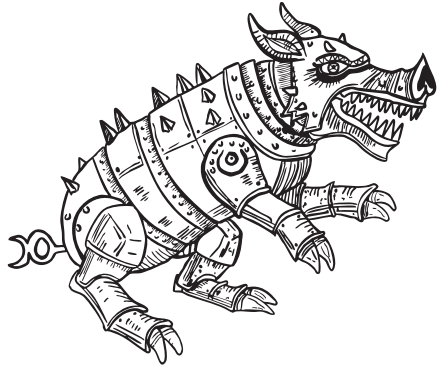
* Το τραγούδι της Αροδαφνούσας είναι εγγεγραμμένο στην UNESCO,
στον Εθνικό Κατάλογο Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς της Κύπρου.

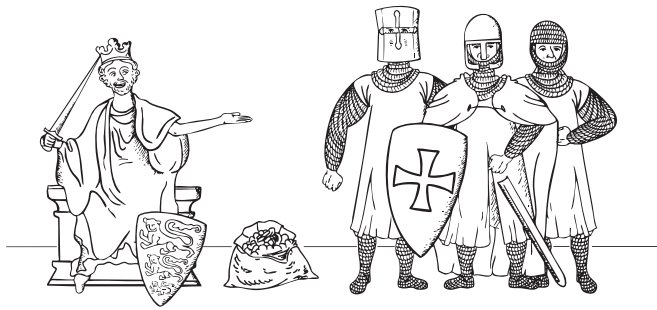
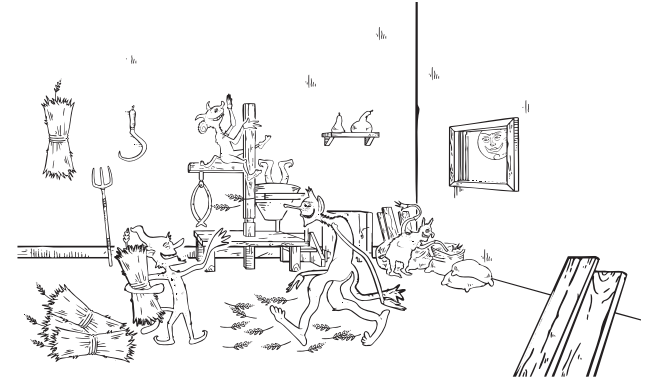
Arodafnousa

Down there, where the five rivers meet; down, where five springs
are found,
There are three beautiful maidens, all three with eyebrows arched
One is called Adoroù, the other Adoroùsa,
The third and finest of the three is called (A)Rodafnoùsa.
The month when she was born to life, all trees and bushes
blossomed,
Blossoms would drop upon her head, and in their scent she bathed.
Rose-water is the scent of Adoroù, and sweet, of Adoroùsa,
But only one will feel the kiss of king, and that's (A)Rodafnoùsa.
[...]

* The song of Arodafnousa, listed by UNESCO as part of the Intangible
Cultural Heritage of Cyprus.

Σαρώστε το πιο κάτω QR code για να παρακολουθήσετε
όλα τα επεισόδια των Μύθων της Κύπρου και να
ανακαλύψετε περισσότερες ιστορίες και περιπέτειες!

Scan the QR code to watch all the episodes of the Myths
and Tales of Cyprus and discover more stories and
adventures!

Γ.Τ.Π. 85/2026 - 4.000

Εκδόθηκε από το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών
Εκτύπωση: RPM Lithographica Ltd

ISBN 978-9963-50-745-0 (έντυπο)

ISBN 978-9963-50-746-7 (ebook)